

[Petra Petersen.]

lig ikke fra samfundets side sætter ind for at komme kvinderne til hjælp, ja, så er dette at foretrække; men det er jo absolut ingen løsning af spørgsmålet. Man bør fra lovgivningsmagtens side betænke, at det er mennesker, det drejer sig om; langt de fleste er kvinder, der i forvejen har børn. Kan vi forsvare at prisgive disse kvinder, ikke at vise dem vej ud af misæren, men kun at henvise dem til at fortsætte med at abortere?

Man må dog først og fremmest gøre sig klart, at det er de samvittighedsfulde kvinder, der ikke vil gennemføre det uønskede svangerskab, som deres økonomi ikke tillader. De vil ikke sætte flere børn i verden, end samfundet giver dem mulighed for at opdrage og skaffe nogenlunde gode kår. Derfor nytter det hverken med straf eller straffrihed, hvis man virkelig ønsker at komme aborterne til livs. Man må ind til ondets rod, og her er det, jeg bl. a. søger lægernes bistand. Vore sygekasselæger kender, så godt som nogen, befolkningens sociale problemer. De kender den utryghed, som er årsagen til de dårlige nerver og de mange sammenbrud og selvmord. De sociale kår her i landet giver ikke den brede befolkning trygge og gode levevilkår. Se på de unge, der i dag skal sætte bo. Vi ved, at bolignøden er stor; de unge skal helst have børn for at få en lejlighed. De nye lejligheder med de tårnhøje huslejer betinger, at den unge kone må arbejde; der er ikke råd til at have børn. Den stigende usikkerhed på arbejdsmarkedet er også en af de årsager, som medvirker til, at kvinderne ikke tør opgive deres arbejde ude. Der er jo heller ikke givet dækning for de stadig stigende priser for levnedsmidler, og skatterne er så høje, som vi ikke tidligere har set dem.

Den forventning om bedre sociale kår, der i besættelsestidens sidste år var så fremtrædende i befolkningen her i vort land, gav ikke de ventede resultater. Usikkerhed og voksende økonomisk nød præger i dag store dele af den danske befolkning, og det giver sig bl. a. udslag i dalende fødsels-hyppighed og stigende tal i såvel legale som illegale aborter. Det går jo som en rød tråd gennem beretningerne fra de mennesker, som gennem deres arbejde kommer de aborterende kvinder på nært hold, at de økonomiske problemer spiller den største rolle,

når kvinderne ikke mener at kunne gennemføre deres svangerskab.

Hvis der i svangerskabsloven fandtes en paragraf, der gav ret til afbrydelse af svangerskab på grund af social indikation, så ville de legale afbrydelsers antal stige ganske betydeligt, og de illegale ville selvfølgelig falde tilsvarende. En del af de kvinder, der havner i kvaksalvernes kløer, er jo dem, der ikke har kunnet få foretaget en legal afbrydelse, og så de kvinder, som slet ikke henvender sig til mødrehjælpen, fordi de ikke venter hjælp. De sidste er i høj grad de ugifte kvinder. Men for dem alle gælder det, at social nød på en eller anden måde, usikkerhed, frygt for fremtiden og ansvaret for de børn, de allerede har, tvinger dem til at foretage den handling, som ingen af dem i virkeligheden ønsker.

Alle mennesker ønsker det bedste for deres børn, men det er dyrt at have børn. Der tales jo ofte i dette ting om de bedre sociale kår, den danske befolkning har fået. Jeg skal ikke underkende, at den hurtigt voksende udvikling har frembragt goder, som også den brede befolkning er blevet delagtiggjort i. Det er jo også ganske naturligt, at kravet om en menneskelig tilværelse vokser i befolkningen, at befolkningen ønsker at blive delagtig i de fremskridt, der er følgen af egen arbejdsindsats. Men samtidig med at kravet vokser om bedre boliger, bedre klæder og bedre uddannelse, bliver udgiften for den enkelte ved at have børn større og større. Forudsætningen for den nuværende svangerskabslov var da også, at man gennem lovgivningen skulle støtte kvinderne i deres opgave som mødre. Man ventede netop på, at befolkningskommissionens betænkning skulle komme med forslag om moderskabsydelse. Utallige var de smukke ord og løfter, man dengang gav kvinderne. Utallige er jo også de løfter, de skiftende regeringers socialministre har givet befolkningen om højnelse af de sociale kår. Også de enkelte medlemmer i denne sal, ikke mindst de kvindelige medlemmer, taler i smukke vendinger om øget hjælp til kvinderne for at modarbejde de mange aborter.

I 1936 henvendte Danske Kvinders Nationalraad sig til socialministeren. På 100.000 kvinders vegne gjorde man opmærksom på, at den hjælp, der ydedes til fødende kvinder, var utilstrækkelig, og man henstillede,